

Výraz diskriminace má svůj původ v latinském *discriminare* – rozdělovat, rozlišovat – a jako takový je používán v celé řadě společensko-vědních oborů. Diskriminací v právním smyslu se rozumí rozlišování, vyloučení, omezení nebo zvýhodnění jednotlivce nebo skupiny na základě určitého diskriminačního důvodu. Tato diskriminace může být chápána jako přirozená, normální a je *stricto sensu* zásadně dovolena, ledaže by byla ve výjimečných případech zakázána.***) Diskriminaci představuje jednání, které je způsobilé snižovat důstojnost jednotlivce, a proto je základní povinností každé společnosti založené na ideálu demokracie a rovnosti takovému nanejvýš zavrženíhodnému zacházení zabánit.

Ačkoli se zákaz diskriminace objevuje v celé řadě mezinárodních instrumentů, zvolil jsem si dva evropské systémy ochrany lidských práv vytvořené na půdě Rady Evropy a Evropských společností, které lze snad právem považovat za ono „*společné evropské dědictví*“ a které také nejvíce ovlivňují český právní řád. Dalším důvodem pro mou volbu je i skutečnost, že vzájemné ideové vazby mezi Radou Evropy a Evropským společenstvím (a potažmo též mezi judikaturami Evropského soudu a Evropského soudního dvora) jsou již velice úzké, o čemž svědčí i fakt, že se uvažuje o možnosti formálního začlenění Evropské úmluvy do práva ES (jejími signatáři jsou i všechny členské státy EU) cestou přistoupení EU k Evropské úmluvě.

Různým otázkám mezinárodní ochrany lidských práv v souvislosti se zákazem diskriminace je věnována v odborné literatuře různě intenzivní pozornost a protože některé aspekty této mezinárodní úpravy v české literatuře stále chybí, důležitý pramen této práce představuje literatura cizojazyčná. Rozsudky Evropského soudu i Evropského soudního dvora jsou citovány většinou podle anglického nebo francouzského znění, které jsou přístupné v databázích HUDOC a Eurolex na Internetu.